

værelsen, saa tror vi paa, at det var heller ikke helt Løgn, at den lille David slog den store Goliath; og saa tror vi paa, at det er de personlige Indsatser, der gør det vidunderlige; det er kun de personlige Indsatser, der gør det — Organisationerne gør aldrig det vidunderlige. Der forekommer det mig, at det pinlige i det Forslag, som kommer frem fra den Side, er dette: „Vi magter ingenting!“. Vi magter vel at gøre vor Pligt, altsaa netop som det er blevet fremhævet i Rapporten fra Politis Side: Vor Pligt i Henhold til Pagten. Det er det, der fra Venstres Side altid er blevet lagt Vægt paa, det er Neutralitetsværn. Hvis Pagten faar Gyl-dighed, bliver det et Fredsværn, et Vagt-værn om Freden, vi skal have; hvor stort det skal være, det kan vi forhandle om, men der kan ikke være Tvivl om, at det er dette, vi maa have. Vi kan kalde det noget helt andet end tidligere, vi kan lade være med at kalde det et militært Værn, men et Vagtværn, et Fredsværn, det er det, vi maa have. Og som den tørste danske delegerede dernede udtalte i den sidste Tale, han holdt dernede: Det er det, som vi nu venter af den Forsamling, den Nedrustningskonference, der skal træde sammen den 15. Juni, at den maa fikse et Program for en gradvis Reduktion, indtil man kan naa et væsentlig Resultat. Det, man maa ønske, er, at vi ikke skal have en Militærordning, som skifter med de forskellige Regeringer — det kan et Land, hvad enten det er et stort eller lille Land, ikke leve paa. Vi maa se at finde hinanden paa en Basis, hvor vi alle kan blive enige om, at vi vil værne Freden og gøre en Indsats for den.

Jeg vil paastaa, at der er ingen, der kommer over mig i Fredsvenlighed, ingen, der kommer over mig i Samhu for det internationale Arbejde. Jeg spej-der efter enhver Mulighed for Afrust-ning, men efter den Erfaring, jeg har gjort, baade ved Folkeforbundet i de sid-ste fem Aar og ved Deltagelsen i det inter-parlamentariske Arbejde, er det min al-vorlige Overbevisning, at Danmarks Af-rustning, saaledes som den er foreslaaet af den nuværende Regering, vil sætte os i Klasse med Luxemburg og Panama. Det vil gøre os til Fledføringer blandt Staterne, til en Eunukstat. Men jeg vil hellere, jeg og mit Hus vil hellere dø for det gamle Danmark, som er, end for det nye, som muligvis vil blive, hvis Forslaget bliver vedtaget — det vil ikke blive til at leve i.

Holger Andersen: Det vilde utvivl-somt have været en Fordel, dersom man havde kunnet behandle de store Spørgsmaal, der er til Drøftelse her i Eftermiddag, som en samlet Helhed, og jeg beklager ligesom det ærede Medlem Hr. Moltesen, at vi ikke her har Lejlighed til at følge en lignende Skik som i andre Landes Parlater, i Særdeleshed det britiske, nemlig de særlige Spørgetimer. Det er ganske naturligt, at jeg ved en Lejlighed som denne, under Finanslovbehandlingen, naturnødvendigt maa komme ind paa en hel Del Spørgsmaal, som ikke staar i Forbindelse med det Emne, som er behandlet af de to foregaaende Talere, ligesom det paa den anden Side er naturligt, at jeg som Medlem af den danske Delegation ved Folkeforbundet ved det sidst afsluttede Delegeretmøde fremsætter mine Indtryk fra Begivenhederne dernede. Det vil ikke være muligt for mig at gøre dette nu, og jeg vil derfor indlede de Be-mærkninger, jeg har at fremsætte, med nogle Betragtninger over andre Emner, der har været fremme her under Finanslov-behandlingen.

Jeg vil da først vende mig til de Ud-talelser, der blev fremsat af det ærede Med-lem Hr. Schmidt. Jeg tror, det vil være gaaet mange ærede Medlemmer, som det er gaaet mig ved at høre denne Tale, at man har følt at staa overfor et sælsomt Konglo-merat af en Tale, sælsomt baade i sin Helhed og i sine enkelte Bestanddele. Det ærede Medlem Hr. Schmidt talte hovedsagelig om tre Ting. Han dvælede indledende ved det Emne, som er hans Yndlingsemne, naar han tager Ordet i dette høje Ting: Behand-lingen af det tysksindede Mindretal, der som Følge af Grænseflytningen er kommet ind under Danmark. Det ærede Medlem talte om Nødvendigheden af kulturel Auto-nomi, talte om de særlige Funktioner, som det tysksindede Mindretal i de sønderjydske Landsdele havde at udøve indenfor Staten, og som kun dette Mindretal var i Stand til at udøve. Han krævede ubetinget Ret for dette Mindretal til at ordne alle sine Sager paa egen Haand, men tilføjede paa den anden Side, at dette betød ikke, at han tog Ordet for, at dette Mindretal skulde danne en Stat indenfor Staten, tværtimod, det skulde være et Led i Staten. Han udtalte, at personlig — med Eftertryk paa Ordet „personlig“ — havde han aldrig anset det for en nødvendig Forudsætning for at virkeliggøre disse Tanker at anlægge det, han kaldte et nationalt Kataster, et nation-alt Register, i hvilket alle de Personer